

finding
CINDERELLA

Helló, Hamupipőke!

fine
selection

COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

finding
CINDERELLA

Helló, Hamupipóke!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Stephanie-nak és Craignek.

Ökölpacsi!

Üzenet az olvasóknak

Rengeteg fantasztikus dolog történt az elmúlt két évben, amiért minden egyes rajongómnak hálával tartozom. A *Helló, Hamupipőké!*-t eredetileg ingyenes kiadványként tettem közzé az interneten, hogy köszönetet mondjak mindenkinek, aki segített, hogy az lehessenek, aki ma vagyok.

Sose hittem volna, hogy a könyv ilyen fogadtatásban részesül. Az egy dolog, hogy milyen pozitív visszajelzéseket kaptam, ám az, hogy együttes erővel könyörögtetek a nyomtatott változatért, tényleg váratlanul ért. Ott voltatok egy ingyenes e-könyvvel a kezetekben. Már a tiétek volt, mégis szeretnétek volna, hogy ott díszeljen a polcotokon a puha fedeles. Ez a legnagyobb bók, amit egy író kaphat – a tudat, hogy a mondatai ilyen sokat jelentenek az olvasóknak.

Több hónapnyi kérések után beadtam a derekamat, és még egy könyvem megjelenésekor sem voltam ennyire izgatott. Mert ez most nem miattam kerül a polcokra. Hanem *miattatok*.

Ezt a kötetet tehát a lenyűgözően örült olvasóimnak szánom a végtelen és páratlan támogatásukért. Szeretlek titeket!

Az én Hamupipőke-történetem

Két éve egy konténerházban éltem a férjemmel és a két fiammal. Kilenccolláros órabérért dolgoztam. Örültem annak, ami jutott, de nem éppen ilyen életet képzeltem el magamnak.

Gyerekkorom óta arról álmodtam, hogy író leszek, ám harmincegy évig egymás után gyártottam a kifogásokat, hogy miért nem lehetek az.

Nem érek rá.

Nem írok elég jól.

Sohasem fog megjelenni.

Arra sem érek rá, hogy kifogásokat keressek a regényírás alól.

Valójában viszont azért nem eredtem az álmom nyomába, mert azt hittem, hogy az álmok csak... álmok. Valószínűtlenek. Gyerekesek.

Mindig is realista voltam. Nekem a pohár sose volt félig üres vagy félig teli. Az a fajta ember vagyok, aki örül, hogy egyáltalán van pohara. Pontosan ilyennek láttam az életemet két évvel ezelőtt. Sohasem engedtem meg magamnak, hogy hálátlan legyek, vagy többre vágyjak.

A férjemmel mindketten szegény családból származunk. Igyekezünk mindent megtenni, hogy kijöjjünk a pénzünkből, és elvégezhessük a főiskolát. Én diákhitelt vettem fel, miközben teljes munkaidőben dolgoztunk. Úgy cserélgettük a műszakokat, hogy ne kelljen fizetnünk a gyerekvigyzásért. Szociális munkásként diplomáztam a Texas A&M Universityn, két hónappal a harmadik csemeténk születése előtt.

Néhány évnyi albérletből albérletbe vándorlás után, szociális munkásságom ideje alatt a szüleim segítettek nekünk egy alig kilencven négyzetméteres, egyszintes, háromszobás, kétfürdő konténerház megvásárlásában. Hálás voltam, amiért van három egészséges gyermekem, egy csodálatos és segítőkész férjem, meg fedél a fejünk felett.

De akármilyen boldog voltam, éreztem, hogy valami hiányzik. Újra és újra felsejlett bennem a régi álmom, hogy írjak egy könyvet. Újabb és újabb kifogásokkal hajtottam el.

Aztán 2011 októberében láttam, ahogy az egyik porontyom neki lát megvalósítani az álmát. Elkezdett foglalkoztatni a tény, hogy az álmokat talán tényleg meg lehet valósítani.

Az akkor nyolcéves középső gyermekem be akart jutni meghallgatásra a helyi színházba. Beleborzongtam a bátorságába, de amikor tényleg megkapta a szerepet, szembe kellett néznem a valósággal. Esélytelen volt tizenegy órás műszakok után elvinni őt a próbákra a hét öt estéjén. A párom kamionsofőrként dolgozott, így havonta csak néhány napot töltött otthon – tulajdonképpen egyedülálló anya voltam. A gyermekeim boldogsága azonban mindig is fontos volt számomra, tehát nem okozhattam csalódást a fiamnak. Egy barátom segített, aki munka után elhozta őt a munkahelyemre, így odaérhettünk a próbákra, miközben anyukám a másik kettőre vigyázott.

A következő két hónapban minden este három órán keresztül ott ültem a nézőtéren, és a próbákat néztem. Láttam a fiamat a színpadon, és büszkeséggel töltött el, hogy ilyen fiatalon az álmai nyomába ered. Azok a pillanatok eszembe juttatták a saját gyerekkori álmaimat, illetve azt, hogy mennyire szerettem volna író lenni. Fiatalabb fejjel minden szabad percemet írással töltöttem. Mindent teleírtam, ami csak a kezem ügyébe került. Anya lelkesen olvasta a *Rejtélyes Bob* meséimet, amiket zsírkrétával véstem összekapcsolott papírdarabokra. A középiskolában hobbiból folytattam az írást, sőt a főiskola első évében még újságírást is tanultam. Miután viszont húszévesen hozzámentem a tinikori szerelmemhez, az álom a nagybetűs élet felelősségének árnyékában halványulni kezdett. Akármennyire is szerettem volna író lenni, lehetetlennek tűnt. Tíz éven keresztül kapaszkodtam a kétségeimbe és az önbizalomhiányomba, és hagytam, hogy a hétköznapi feladatok töltsék ki a napjaimat.

A fiam előadásának próbáin ülve viszont megláttam benne valamit, ami bennem is régóta ott szunnyadt: *a szenvedélyes kreativitást*.

Noha emlékezetes pillanat volt látni, ahogy a fiam nekilát megvalósítani az álmát, nekem egyúttal durva felrázást is jelentett. Nem tettem jót a gyerekeimnek azzal, hogy olyan példát állítottam eléjük, amiben saját magamat a legutolsó helyre sorolom. Amiben a saját vágyaimat az alsó fiókban hagyom, mialatt mindenki másról gondoskodom. Akkor este megígértem magamnak, hogy újból írni kezdek – még ha csak a saját örömömre is. A felismerés után elkezdtem inspirációt és motivációt találni az élet más területein.

Az egyik legnagyobb motivációt egy *Avett Brothers*-koncerten kaptam, amin a testvéremmel voltam. Életem egyik legszebb élménye volt. Nem azért, mert az első sorban kaptunk helyet, hanem mert jelentőségteljes pillanatokot éltem át a *Head Full of Doubt, Road*

Full of Promise (Kétségekkel teli fej, ígérettel teli út) című számuk alatt. Korábban sokszor hallottam már a szövegét, ám csak ekkor azonosultam a jelentésével.

Decide what to be, and go be it.

(Dönts el, mivé akarsz válni, s tedd meg.)

Egyszerű és világos mondat ez, mégis mély nyomot hagyott bennem. Napokig ismételtetem a fejemben, mire leesett: ha író akarok lenni, semmi kifogást nem találhatok, hogy *ne tegyem meg*. Az egyik színházi próbán elővettem a laptopomat, és megírtam a *Slammed – Szívcsapás* legelső mondatát:

Kellel az utolsó két dobozt is bepakoljuk a teherautóba.

Egy olyan könyv első mondata volt ez, ami megváltoztatta az életemet.

Akkor még csak magamnak szántam a kötetet, anya viszont rajongott az írásaimért. Még a zsírkrétával írt *Rejtélyes Bob* meséim is megvoltak neki. Bár tudtam, hogy ő elfogult lesz, hagytam, hogy elolvassa, amit addig befejeztem. Imádta, mint ahogy minden jó anyate tette volna, s elkezdett piszkálni a folytatásért.

A főnökömmnek és a két testvéremnek is megengedtem, hogy elolvassák az első hét fejezetet. Ők is többet kértek belőle. A pusztá tény, hogy kíváncsiak a történet további részére, megadta nekem az inspirációt a folytatáshoz. Annyira élveztem az írást, hogy minden alkalmat kihasználtam rá. Este lefektettem a gyerekeket, éjfél utánig írtam, aztán reggel hétre mentem dolgozni. December végére sikerült annyi alvást feláldoznom a célért, hogy elkészült a kézirat. Rádadásul

már három olyan gyerekekkel büszkélkedhettem, akik elég ügyesen kezelték a mikrót.

Mire elértem az utolsó szóig, hogy *Vége*, úgy éreztem, megvalósult a gyermekkori álmom – hiába nem volt még kézzelfogható könyvem, kiadóm, vagy akár közönségem.

Híre ment, hogy írtam egy könyvet, így a rokonok meg a barátok elkezdtek elkérni tőlem. Nem engedhettem meg magamnak, hogy puha fedeles változatot nyomtassak, úgyszólván némi keresés után ráakadtam az Amazon Kindle Direct Publishing programjára. Néhány napos további kutakodás és a saját kiadású könyvekről való tájékozódás után feltöltöttem a kötetet az Amazonra.

Nem voltak elvárásaim. Még csak meg sem próbáltam a hagyományos kiadást, mert fejben már úgyis megvalósult az álmom – írtam egy könyvet. Nem hittem volna, hogy olyanok is elolvassák majd valaha, akik nem ismernek.

Pont az ellenkezője történt. Százszámra rendelték vadidegenek a regényemet. Jöttek a folytatásra irányuló olvasói kérések, és mivel annyira élveztem az első kötetet, több mint szívesen vágtam bele, hogy egy sorozatot közöljek. A *Visszavonuló* 2012 februárjában jelent meg. Nemsokára elkezdtek jönni a jogdíjas kifizetések. Minden olyan gyorsan történt, hogy igyekeztem minden pillanatot megélni, mert attól tartottam, holnapra már vége is. Mivel az eladásokat nem lehetett garantálni, nem voltam hajlandó elfogadni, hogy ennél is jobb lehet a helyzet.

Arra számítottam, hogy az izgatottság, a pozitív értékelések meg a több könyvre vonatkozó kérések elcsitulnak, mert az egész túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen.

De nem csitultak el. Mindennap új olvasók jöttek, míg a kötetek végül felkerültek a *New York Times* bestsellerlistájára. A kiadók

észrevették a két könyv gyors sikerét, így miután felfogadtam egy ügynököt, elfogadtam az Atria Books ajánlatát.

Annyi elfoglaltságom támadt, hogy fel kellett mondanom a munkahelyemen. Így minden időmet az írásnak szentelhettem. Aggódtam, hogy ez a pénz nem lesz elég a családom támogatására, ám a harmadik könyvem, a *Hopeless – Reménytelen* 2012 decemberi megjelenése után végre meggyőződtem róla: már ez a karrierem. A *Hopeless* első helyre került a *New York Times* bestsellerlistáján, az Amazonon 2013 legkedveltebb saját kiadású e-könyve lett, minden e-könyv közül pedig abban az évben a tizenhatodik legnépszerűbb.

Alig tíz hónapja költöztünk el a konténerházból egy olyan tóparti otthonba, amelyről sohasem gondoltuk volna, hogy a miénk lehet. Minden reggel belém nyilall: nem hiszem el, hogy most már ez az életünk. Kifizethettük az összes adósságunkat, és számlát nyitottunk a fiúknak, hogy megalapozzuk az egyetemi tanulmányaikat. Jótékonyági szervezeteknek is adományoztunk, hogy visszaadjunk egy kicsit a velünk történt hihetetlen dolgokból.

Az elmúlt két évben egy gyermekkori álmában hinni képtelen anyából ötkötetes szerzővé váltam, akinek az összes könyve felkerült a *New York Times* bestsellerlistájára. Idén pedig egy novella és két további regény vár publikálásra.

Minden egyes könyvem kézzelfogható bizonyíték arra, hogy az álmok nagyon is valóságosak és elérhetőek, ha az ember veszi a bátorságot a megvalósításukra. Csak meg kell találni hozzá az inspirációt, ami akár egy egyszerű dalszöveg vagy egy színpadon álló gyermek mosolya is lehet. Aztán pedig venni az ijesztően hosszadalmas fáradságot, mint például leülni a képernyő elé, farkasszemet nézni egy üres oldallal, és kitartani az utolsó sorig.

Az utána következő óriási élmények és sikerek ellenére is úgy érzem, hogy az volt életem legbüszkébb pillanata, amikor először bepötyögtem a *Vége* szót.

Mert az volt számomra a kezdet.

Colleen Hoover

Prológus

– Tetkót csináltattál?

Már harmadjára teszem fel Holdernek ugyanezt a kérdést, mert egyszerűen nem hiszem el. Ez annyira nem vall rá! Főleg, miután nem én buzdítottam rá.

– Jézusom, Daniel! – mordul fel a vonal túlsó felén. – Hagyd abba! És ne kérdezzed, hogy miért.

– De hát olyan furcsa dolog ilyet magadra varratni... hogy *Hopeless*... Olyan lehangoló szó! Bár attól még le vagyok nyűgözve.

– Mennem kell. A héten még hívlak.

Belesóhajtok a telefonba.

– Mekkora szívás ez, ember! Mióta elköltöztél, az egyetlen jó dolog az egész iskolában az ötödik óra.

– Melyik tárgy van akkor? – kérdezi Holder.

– Semelyik. Lyukas, mert elfelejtettek betenni oda valamit. Úgyhogy mindennap elbújok egy órára a takarítószekrényben.

Holder felkacag. Tudatosul bennem, hogy most hallom először nevetni, amióta Less két hónapja meghalt. Lehet, hogy tényleg jó lesz neki Austinban.

Megszólal a csengő, én pedig a vállamhoz szorítom a telefont, miközben összehajtogatom a dzsekimet, hogy leterítsem a szekrény padlójára. Lepakcsolom a villanyt.

– Később beszélünk. Sziesztaidő van.

– Akkor később – feleli Holder.

Megszakítom a hívást, beállítom az ébresztőt ötven perccel későbbre, majd leteszem a telefont a polcra. Leereszkedem a földre, hogy lefeküdjek. Becsukom a szememet, és elgondolkodom rajta, milyen szar ez az év.

Utálom, hogy Holdernek azon kell keresztülmennie, amin éppen keresztülmegy, és marhára nem tehetek érte semmit. Nekem egyetlen közeli hozzátartozóm sem halt meg, pláne annyira közeli, mint a tesóm. Sőt, Holder esetében ugyebár *ikertesó*.

Meg sem próbálok neki tanácsokat osztogatni, de szerintem hálás ezért. Azt hiszem, az a legjobb neki, ha egyszerűen önmagam maradok, mert az egész rohadt iskolában senki másnak nincs fogalma arról, mi folyik körülötte. Ha a többiek nem lennének ekkora hülye seggfejek, Holder valószínűleg még mindig itt lenne, és feleennyire sem lenne szar a sulis.

De így tényleg szar. Mindenki köcsög, egytől egyig utálom őket. Holderen kívül mindenkit rühellek, ő pedig miattuk nincs már itt.

Kinyújtom a lábamat, keresztbe teszem a bokámat, aztán eltakarom a szememet az alkarommal. Legalább ez az ötödik óra itt van nekem.

Az ötödik óra király.

Kipattan a szemem, és felmordulok, amikor valami rajtam landol. Hallom, hogy becsapódik az ajtó.

Mi az ördög?

Ráteszem a kezemet arra, ami éppen rám esett, és nekilátok legörgetni magamról, de egyszer csak puha hajhoz ér a tenyerem.

Ez egy ember?

Egy lány?

Pont rám esett egy csaj! A takarítószekrényben! És sír.

– Ki a franc vagy te? – kérdezem óvatosan. Akárki legyen is, próbál elhúzódni tőlem, ám mintha mindketten folyton ugyanabba az irányba mozdulnánk. Felemelkedve igyekszem magam mellé tolni, de összekoccan a fejünk.

– Francba! – szólal meg.

Homlokomat fogdosva visszahanyatlak a szedett-vedett párnámra.

– Bocs – motyogom.

Most egyikünk sem moccan. Hallom, ahogy szipog. Próbálja elfojtani a sírást. Én az orromig sem látok, mert még mindig nem ég a villany. Hirtelenjében viszont már nem bánom, hogy rajtam landolt. Elképesztően jó illata van.

– Szerintem eltévedtem – mondja. – Azt hittem, a mosdóba jövök. Megrázom a fejemet, pedig tudom, hogy nem láthatja.

– Hát ez nem mosdó – válaszolom. – De miért sírsz? Fáj, amikor elestél?

Érzem, hogy egész teste beleremeg a sóhajtásba, s bár fogalmam sincs, ki lehet ő, vagy hogy néz ki, magával ragad a szomorúsága. Én is elkámpicsorodom tőle egy kicsit. Nem is tudom, miért, de egyszer csak köré fonódik a karom, az arca pedig a mellkasomra kerül. A hihetetlenül kellemetlen helyzetből öt másodperc alatt magától értetődő kényelem lett, mintha mindig ezt csináltuk volna.

Ez furcsa, nyilvánvaló, szexi, szomorú és idegen érzés egyszerre – nem akarom elengedni. Szinte már euforikus, mintha valami tündérmesében lennénk. Mintha ő lenne Csingiling, én meg Pán Péter.

Nem, várjunk csak, én nem akarok Pán Péter lenni!

Talán ő lehet Hamupipőke, én pedig a Királyfi.

Ja, ez így már jobban tetszik. Hamupipőke még akkor is jó csaj, ha szegény, izzadt és a tűzhely mellett csicskul. Báli ruhában is jól néz ki. Az sem probléma, hogy a seprútárolóban találkozunk. Nagyon is beleillik a képbe.

Érzem, hogy az arcához emeli a kezét. Valószínűleg egy könnycseppet töröl le vele.

– Utálok őket – jelenti ki halkán.

– Kiket?

– Mindenkit. Utálok mindenkit.

Becsukom a szememet, és felemelem a kezemet, hogy megsimogassam a haját. Minden tőlem telhető megteszek, hogy vigasztaljam. *Végre valaki, aki tényleg megérti!* Nem tudom, hogy ő miért utál mindenkit, de sejtésem szerint elég jó oka van rá.

– Én is utálok mindenkit, Hamupipőke.

Halkán felnevet. Gondolom, nem érti, miért szólítom Hamupipőkének. Akármivel is sikerült megnevettetnem, most már legalább nincsenek könnyek. Beleszédülök a nevetésébe, úgyhogy azon agyalok, mivel csalhatnám megint elő belőle. Éppen valami vicceset próbálok kitalálni, amikor felemeli a fejét a mellkasomról, és érzem, hogy feljebb kúszik rajtam. Mielőtt felfognám, mi történik, már érzem is az ajkát a számon. Fogalmam sincs, hogy eltoljam-e magamtól, vagy inkább kerekedjek fölé. Már majdnem az arcához emelem a kezemet, amikor azzal a lendülettel hátra is húzódik, amivel megcsókolt engem.

– Bocsi – szabadkozik. – Mennem kéne.

Mellém rakja a tenyerét, hogy rátámaszkodva felkeljen, én viszont megragadom az arcát, és visszahúzom.

– Nem – ellenkezem, aztán megcsókolom. Szorosan összepréselődnek az ajkaink, miközben oldalra görgetem magamról, és úgy

magamhoz húzom, hogy mindkettőnk feje a dzsekimen pihenjen. Cukorkaízű a lehelete, ami arra késztet, hogy addig csókoljam, amíg nem azonosítom be az összes gyümölcsíz.

Keze a karomhoz ér, és jól megszorítja, amikor a nyelvem becsúszik a szájába. Az ott eper lesz a nyelve hegyén.

A karomon tartja a kezét. Néha beletúr hátul a hajamba, de mindig visszatér. Én a derekát fogom. Egyszer sem kalandozik el a tenyere, máshol hozzá sem érek. Csak egymás száját fedezzük fel. Hangtalanul smárolunk. Addig, amíg meg nem szólal a telefonom ébresztője. Sőt, a zaj ellenére sem állunk le. Még csak nem is habozunk. Újabb percen át csókolózunk, amíg fel nem harsan a csengő a folyosón, nem csapódik be az a sok szekrényajtó, és be nem szűrődik a beszélgetések moraja. Az iskola nemkívánatos tényezőként ellopja tőlünk a pillanatot.

A szám megpihen, én pedig lassan elhúzódok tőle.

– Órára kell mennem – suttogja.

Bólintok, pedig úgysem látja.

– Nekem is – felelem.

Lassan feltápáskodik mellőlem. A hátamra fordulva érzem, hogy közelebb húzódik hozzám. Szája még egyszer az enyémet súrolja, aztán hátrahúzódva feláll. Abban a pillanatban, ahogy kinyitja az ajtót, beárad a fény a folyosóról, én pedig behunyom a szememet, és eltakarom az arcomat a karommal.

Hallom, ahogy becsukódik mögötte az ajtó. Mire hozzászokom a fényhez, megint sötét lett.

Mélyet sóhajtok. A földön maradok, amíg a bizsergés nem csillapodik. Fogalmam sincs, ki a fene lehet ő, és mi a francért került ide, de istenemre, remélem, hogy visszajön majd. Baromira csinálnám még ezt.

Másnap nem jött. Az azt követő napon sem. Sőt, pont egy hét telt el azóta, hogy szó szerint a karjaimba zuhant. Meggyőztem magamat, hogy csak álmodtam az egészet. Előtte éjszakába nyúlóan néztük ugyan a zombifilmeket Ducival, és csak két órát aludtam, ám ennek ellenére sem voltam biztos benne, hogy ilyesmire képes a képzeletem. Az álmodozás nekem nem ennyire jó móka.

Akár visszajön, akár nem, az ötödik órám továbbra is lyukas, és még mindig oda vonulok vissza, amíg rám nem szólnak. Múlt éjjel például túl sokat aludtam, így nem vagyok fáradt. Előveszem a telefonomat, hogy írjak Holdernek, amikor résnyire nyílik a takarítószekrény ajtaja.

– Itt vagy, kölyök? – suttozja.

Rögtön felgyorsul a szívverésem. Nem tudom, hogy az ő visszatérésétől-e, vagy pedig azért, mert ég a villany, és nem tudom, meg akarom-e látni, amikor kitárja azt az ajtót.

– Itt vagyok.

Az ajtó még mindig épphogy résnyire van nyitva. Becsúsztatja rajta a kezét, megkeresi a falon a villanykapcsolót, és leoltja. Aztán kinyílik az ajtó, beoson a szekrénybe, és gyorsan becsukja maga mögött.

– Bujkálhatok veled? – kérdezi. Kicsit máshogy cseng a hangja, mint a múltkor. Boldogabbnak tűnik.

– Ma nem sírsz – állapítom meg.

Érzem, hogy felém tart. Hozzáér a lábamhoz, amitől érzi, hogy egy pultféleségen ülök, úgyhogy kitapogatom mellettem egy üres helyet, és feltápáskodik oda.

– Ma nem vagyok szomorú – hallom immáron sokkal közelebről.

– Helyes.

Egy darabig egyikünk sem szólal meg, de ez így van rendben. Nem tudom, miért jött vissza, vagy mi tartott neki egy hétig, viszont örülök, hogy itt van.

– Miért voltál itt a múlt héten? És miért vagy itt most? – érdekli.

– Elcseszték az órarendemet. Sosincs ötödik órám, úgyhogy elrejtőzöm, és remélem, hogy nem veszik észre a titkárságon.

– Okos – kacag fel.

– Aha.

Megint hallgatunk nagyjából egy percig. Kezünkkel a pult szélét markoljuk, és valahányszor meglengeti a lábát, ujjai épphogy hozzám érnek. Végül megfogom a kezét, hogy az ölembe húzzam. Furcsa csak így megfogni a kezét, de mivel nagyjából negyedórát smároltunk a múlt héten, ez még visszalépést is jelent.

Összekulcsolja az ujjainkat, hogy összeérjen a tenyerünk.

– Ez jó. Még sohasem fogtam senkinek a kezét – bukik ki belőle. Jéggé dermedek.

Mégis hány éves?!

– Nem felvételi előkészítőre jársz, ugye?

– Te jó ég, dehogy! – nevet fel. – Csak még sohasem fogtam senkinek a kezét. A pasik, akikkel voltam, mintha kifelejtették volna ezt a részt. De jó érzés. Tetszik.

– Jaja – helyeslek. – Jó érzés.

– Várj... Ugye *te* sem felvételi előkészítőre jársz?

– Nem, ott még nem tartok – felelem.

Oldalra lendíti a lábát, hogy kicsit megbökjön velem, aztán mindketten felnevetünk.

– Tök fura ez az egész, nem? – kérdezi.

– Fejtsd ki! Egy csomó minden minősülhet szokatlannak, így nem tudhatom, mire célszól.

Érzem, hogy vállat von.

– Nem tudom. Ez. Mi. Csókolózunk, beszélgetünk, fogjuk egymás kezét, miközben azt sem tudjuk, hogy néz ki a másik.

– Én nagyon jól nézek ki – érvelek.

Nagyot nevet.

– Komolyan mondom. Ha most éppen látnál, térden állva könyörögnél, hogy legyek a pasid, és dicsekedhess velem az egész iskola előtt.

– Erősen valószínűtlen. Nem erőltetem a párkapcsolat témát. Túlértékelik az emberek.

– Ha nálad nincs kézfogás és nincs párkapcsolat, akkor mi *van*?

– Hát lényegében minden más – sóhajt fel. – Tudod, meg is van a hírem. Sőt, még az is lehet, hogy mi ketten már szexeltünk, csak még nem jöttünk rá.

– Kizárt. Rám emlékeznel.

Megint kacag. Bár jó vele beszélgetni, a kacajától kedvem támad leteperni a földre, és megint csókolózni vele.

– Tényleg jól nézel ki? – tudakolja hitetlenkedve.

– Szörnyen jól – felelem.

– Hadd találgassak! Sötét haj, barna szemek, kockahas, fehér fogak, Abercrombie & Fitch ruha.

– Majdnem. Világosbarna haj, szem, has és fogak talált-süllyedt, viszont American Eagle cuccokban járok.

– Lenyűgöző.

– Most én jövök – mondom. – Dús, szőke haj, nagy kék szem-pár, imádni való kis fehér ruha hozzáillő kalappal, királykék bőr, és nagyjából hatvan centi magas vagy.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Rákattantál Törpillára? – nevet fel.

– Álmodozni szabad.

Még mindig nevet, amibe szó szerint belesajdul a szívem. Fáj, mert tényleg tudni szeretném, ki ez a csaj, de tisztában vagyok vele, hogy ha megtudom, akkor több mint valószínű, hogy nem fogom úgy akarni, mint most.

Mély lélegzetet vesz, miután elhalkul a nevetése. Csend telepszik a helyiségre. Olyan síri csend, ami szinte már kellemetlen.

– A mai nap után nem jövök vissza többé – töri meg halkan.

Megszorítom a kezét, mert meglep, milyen szomorúan mondja.

– Elköltözöm. Nem most rögtön, de hamarosan. Idén nyáron. Szerintem hülyeség lenne visszajönnöm, mert előbb-utóbb úgyis fel kéne kapcsolnunk a villanyt, vagy kicsúszik a szánkron a nevünk, én pedig nem akarom tudni, ki vagy.

Hüvelykujjammal megsimogatom a kezét.

– Akkor ma miért jöttél?

Óvatosan kifújja a levegőt a válasz előtt.

– Meg akartam köszönni neked.

– Mit? – kérdezek vissza halk nevetéssel. – Hogy megcsókoltalak? Mert csak azt csináltam.

– Igen – vágja rá. – Pontosan. Hogy megcsókoltál. Hogy *csak* megcsókoltál. Tudod, milyen rég fordult elő, hogy egy srác *csak* csókolózott velem? Próbáltam felidézni múlt héten, miután elmentem innen, de egy alkalom sem jutott eszembe. Valahányszor megcsókolt valaki, mindig annyira igyekezett a csók utáni dolgokra továbblépni, hogy úgy istenesen őszintén még soha senki nem csókolózott velem.

– Ez elég lehangoló – rázom a fejemet. – De ne nagyon bízz meg bennem! Régebben én is arról voltam híres, hogy azt a részt elsietem.